

Mezei András

RÉGI-ÚJ PARANCSOLAT

Szeresd a te hazádat egész szíveddel,
 egész lelkeddel és minden tehetségeddel,
 és legalább évente mondd el: hogy nem vagy
 menekült, olyan, kit befogadtak, ideiglenes
 tartózkodó, mert van hazád, amit elhagyhatsz,
 honod van, hová visszatérhetsz, Izrael
 fehér házaihoz van jogod, útleveled,
 nem vagy világcsavargó, hazátlan, állandó
 lakásod ott van, ahová több mint ötezer
 éve már Izrael be van jelentve, nem vagy
 betelepült, megtűrt, van levélcímed,
 hol soha nem érhet téged kiutasítás,
 nem settenkedik körülötted a gyanú, hogy
 mint a csontritkulás, nem teszi törékennyé
 tested-lelked az ideiglenesség,
 útleveledre jogod van, melyhez kijáró sem kell,
 szeresd a te hazádat egész szíveddel,
 egész lelkeddel, minden tehetségeddel, mert
 az idegen országok tőled nem zárkóznak el
 többé: van honnan távoznod,
 van hová visszatérned,
 mert leváltak rólad a sárga csillagok, vérvádak,
 gettók, a drótkerítések, s világszerte az elszórt
 tömegsírokat ha meglátogatod, tudod,
 hogy még a csontok is élhetnek ama joggal,
 mellyel a zsidó honába visszatérhet,
 följuthat Jeruzsálembe mint zsidó,
 és nem kellene többé az árja papírok,
 a hamis útlevelek, a határon a Dávid-csillagos
 határrendőr tiszteleg neked,

Auschwitz kapujának fölirata
 hiába gúnyolta néped:
 mert a te hazádban a munka tégedet
 valóban felszabadított.

Múlt és Jövő, 2008/2–3.

(Mezei András [1930–2008] verset írt, József Attila-díjas volt.)